

KIS LAP

EGY KIS ARCZKÉP. (Lásd a 254. l.)

A CZIRKUSI TÜNDEÉRKE.

— Beszélyke. —

(Folytatás.)

BE CSAKHAMAR elhagyta Juliskát bátorsága s hol pirult, hol sápadozott, midőn az igazgató mindenféle mozdulatokat tétetett vele. Aztán tánczolni kellett, majd dalolni is. Hát még mikor belépett egy másik ember és befestette Juliska arczát piros és fehér festékekkel, hosszú szőke haját felgöndöríté s aztán néhány lépésnyire hátra menvén, messziről vizsgálgatá és sugott valamit az igazgató fülébe.

Juliska ezt a vizsgálatot csöppet sem találta kellemesnek s úgy irult-pirult és szégyenkedett, hogy szerette volna, ha soha sem jő ide; olyanformát is gondolt, hogy ha ez sokáig tart és máskor is újból kezdődik, inkább lemond fényes terveiről, tűri tovább is szegényes sorsát Mártha néni házában és küzködik azután is Mártha néni vásott fiaival; de épen mikor ily kellemetlen gondolatokat kezdett fejében forgatni, előlépett az igazgató és így szólt:

„Ti mindketten nagyon ügyes gyerekek vagytok, tetszetek nekem és ha biztok magatokban, hogy a közönség előtt is ilyen ügyesen fogtok mindent végbevinni, hát fölfogadlak szereplőknek az „aranyhaju tündérkirálynő“ darab előadására; még pedig te, kis leány, a tündérkirályné szerepét fogod játszani, te pedig, kis öcsém, az elvarázsolt herczeg leszel. A jövő héten majd megtanuljátok, mit hogyan kell csinálnotok; fizetések pedig minden estére egy-egy forint lesz.“

A kis leány azt sem tudta, ébren van-e vagy álmodik, mikor e szavakat hallotta; zavartan meghajtá magát, de válaszolni nem tudott. Pali azonban egészen bátran beszélgetett az igazgatóval, megkérdezte, mikor és hová jöjjenek, hogy szerepüket megtanulják és mikor fogják először adni azt a gyermekdarabot és mikor mindezt tisztába hozta, udvarias köszönés után kézen fogta Juliskát s csakhamar ismét kint voltak az utcán. Itt végre a kis leány is viszsanyerte bátorságát, de még mindig nem birt fölcsudni bámulatából s így szólt Palihoz:

„Én még most sem tudom hinni, Pali! Hiszen ez lehetetlen! Csodálatos!“

„Csodálatos, — meglehet, de mégis úgy van,“ felelt Pali büszke meglepéssel. „Nagyszerűen sikerült a tervünk, Juliska; az a vén igazgató derék és okos ember; rögtön belátta, hogy velünk nem fog szégyent vallani. És nem is fog, ugy-e nem?“

„Reményilem én is, hogy nem,“ szólt Juliska kissé kevésbé bátran. „Ha már ennyire jöttünk, igyekezni fogunk, hogy becsületet valljunk, ámbár, mikor először kellett előtte tánczolnom, hajlonganom, majd meghaltam szégyenemben.“

„No bizony! Hát mi van abban?“ szólt Pali vállvonogatva. „Hanem a te kedves rokonaid, a fiuk fognak majd bámolni! Hogy fog Jóska boszankodni, ha megtudja szerencsénket! De még Gyuri és Pista is, — már előre nevethetnek rajta!“

Juliskának nem volt épen olyan nevető kedve, mert eszébe jutott, hogy

csak még többet kell majd szenvednie, ha a fiukat magára haragítja. Egy darabon hallgatag mentek, aztán ismét megszólalt Pali:

„Mit gondolsz, Juliska, mit tudnak a fiuk erről az egész dologról?”

„Azt hiszem, nem igen sokat. Azt még tőled hallották, hogy a czirkusban majd adnak olyan darabot, melyben csupa gyermekek szerepelnek és hogy az igazgató erre fölfogad a városból fiukat és leányokat; talán készülnek ők is, hogy megkérjék az igazgatót, fogadná föl őket is.”

„Azzal nem törődöm, mire készülnek ők; de nem árultál el valamit arról, hogy mi ketten mit terveztünk?”

„Hová gondolsz! Egy szót sem szóltam, mert hiszen megígértük egymásnak, hogy titokban tartjuk. Pedig nehéz volt ám sokszor, mert Gyuri meg Jóska annyit kiroztak, hogy már alig tűrhettek. Tudják, hogy valami titkos tervünk van s mindenkép ki akarták csalni belőlem, de én nem engedtem ám.”

„Nagyon jól van, Juliska. De most még jobban vigyázz minden szavadra s a világért se áruld el, mily pompásan sikerült tervünk. Hadd bámuljanak, mikor majd egy este fényes aranyos-ezüstös ruhában föllépünk a czirkusban és az egész nép tapsolni fog nekünk s Jóskaék majd ránk ismernek. Az pompás lesz, ugy-e?”

„Ez valóban pompás volna,” felelt Juliska s szemei ragyogtak az örömtől. „De hátha ők kifognak rajtunk? Ha ők is elmennek az igazgatóhoz s ez elfogadja őket is, épen úgy mint minket?”

„Annál jobb, Juliska, annál jobb! Épen ezt szeretném! Hiszen mi ketten leszünk a darabban a főszemélyek, — te a tündérkirálynő, én az elvarázsolt hercegfi; a többiek mind a mi szolgálkánk lesznek. Milyen pompás volna, ha Jóskaék meg Gyuriék ott kellene sétálniok a hátunk mögött, aztán bókolni előttünk, kezet csókolni, földre borulni. Hahaha! Megenné őket a mérreg!”

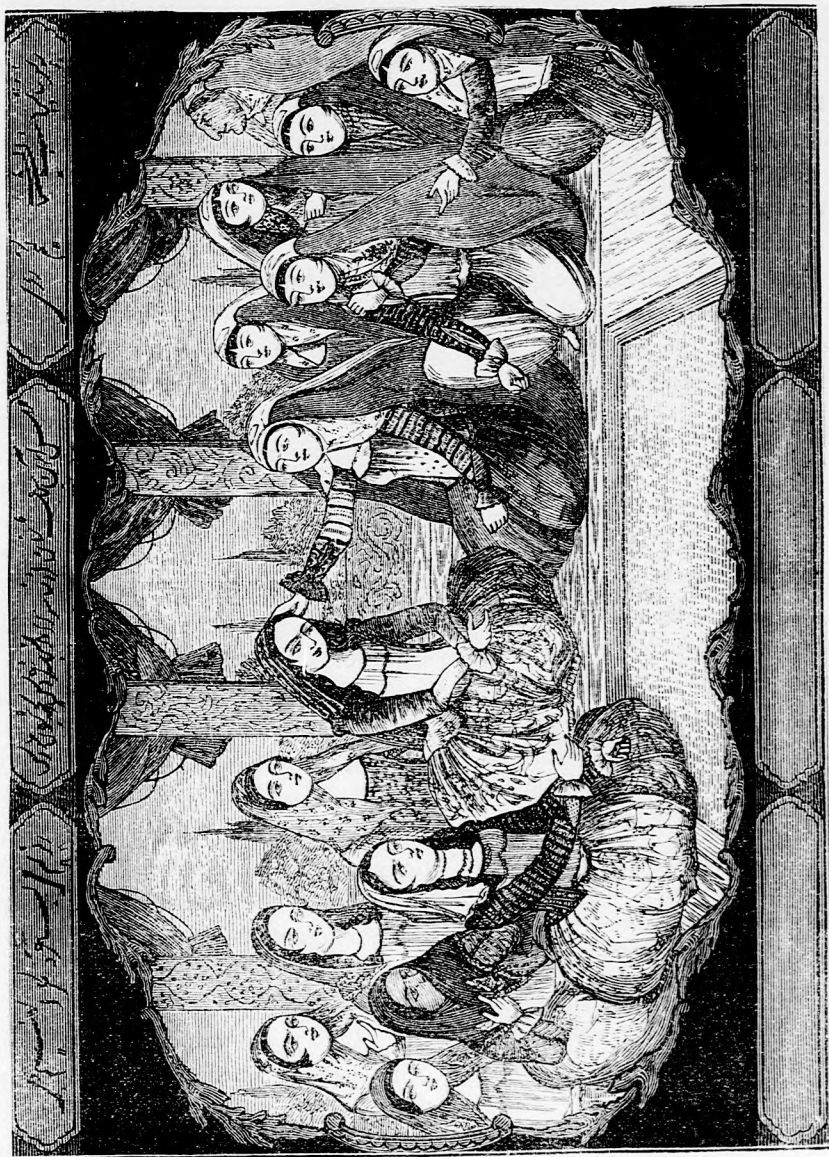
Pali nagyot ugrott örömeiben e gondolatnal, de Juliska sehogysem tudott nevetni, sőt nagyot sohajtott s ám-bár azt belátta, hogy fényes diadal volna, ha úgy történik a dolog, amint Pali mondotta, de másrészt rögtön eszébe jutott, mennyit kellene neki a fiuk haragjától szenvednie. És mindinkább kezdte belátni, milyen nehézségek tornyosulnak föl a szép terv végrehajtása elé. Hogy fogja a dolgot titokban tartani Mártha néni előtt, ha napról napról-napra, minden este elszökik hazulról, hogy a czirkusban szerepeljen? A fiuk bizonyosan leselkedni fognak utána s rövid idő alatt kikémelelik, hová jár és mit csinál. És ha egyszer megtudják s elárulják anyjoknak, Mártha néni bizonyosan beavatkozik és semmikép sem fogja engedni, hogy az ő fogadott leánya efféle mesterségre adja magát. Ez aggodalmát közölte is Palival, azonban ettől sem igen ijedt meg és rögtön tudott segítséget.

„Ha nénéd nem engedi,” mondá Pali, „hát akkor egyszerűen ott hagyod a házat. No bizony! Hiszen úgy sem sok örömet találsz ott, azért kár volna ilyen

(Folytatása a 246. lapon.)

FÉRFI TÁRSASÁG PERZSIÁBAN (Egy perzsa művész rajza szerint.) (Lásd a 251 l.)

NŐI TÁRSASÁG PERZSIÁBAN. (Lásd a 251. l.)

(Folytatás a 243. laphoz.)

fényes szerencsét elszalasztani. Eljössz hozzánk, édes anyám el fog tartani ha fizetsz valamit; pénzed pedig lesz elég.“

A kis leány nem felelt semmit, csak bámulva nézett Palira s alig akarta elhinni, hogy ez komolyan tanácsolja ezt a vakmerő lépést. Pali azonban oly hidegen és közönyösen vette a dolgot, hogy Juliska nem merete ellenvetéseit elmondani s így végre elváltak, miután Pali még egyszer szigoruan ráparancsolt, hogy senkinek se szóljon egy szót sem a történetekről. (Folyt. következik.)

R É G I V I T É Z.

(Képpel a 256. lapon.)

Ni, vas ember! Ni, vas bácsi! Vajh', ki ez?
Tőtül talpig testét fódi vas lemez.
A sisakján strucztozi inog, lengedez.
Ős vitéz ez, kitalálni nem nehéz.

Panyókára veti hátra paizsát.
Hol hagyta el bő tegezét s fa-iját?
De hisz benne nem látod ó k o r fiát,
Hiában is keresed tegzét, nyilát.

K ö z é p k o r i hős ez, bátor és merész,
Ki az ellenféllel mordul szembe néz.
A fegyvere lándzsa, kard és kelevész,
Útésébe a szaraczen belevész.

Az ilyen hős, ha szent földre indula,
Fegyverével pogány tábornok feldula,
Vitézsége kimagasló tanuja
Faraók földjén az órjás nagy gula.

Jézus Krisztus szent sirjáért folyt a harc.
De a vége viszály vala és kudarc.
Onnan jön most e vitéz is, Bus az arcz,
Nem fogott ki a taron se kard, se sarcz.

A SZABÓLEGÉNY ÉS A FARKAS.

— Tréfás mese. —

OL volt, hol nem volt, de valahol csakugyan volt egy szabólegény, akinek Miska volt a neve. Miska ugyan vig, jó gyerek volt, de bizony nem valami szép legény, mert a hátán nagy pupja volt s aki ránézett, hamarjában azt hihette, hogy valami puttonyt czipel hátán. De ezzel Miska nem sokat törődött s ha mások nevettek. hát ő maga is velök nevetett.

Egyszer Miska már megunta a sok varrást a műhelyben és fölkerekedett vándorolni, hogy egy kicsit szétnézzen a világban. Ment, mendegélt, sok falut és várost bejárt s végre egy nagy erdőbe jutott. Olyan nagy volt az erdő, hogy Miska, akármilyen szaporán lépegetett, mégsem birt kijutni belőle s már beesteledett, egészen sötét is lett, mégis csak bent volt még az erdőben. Végre olyan sötét volt már, hogy az orra hegyéig sem látott s minduntalan beleütközött a fába, de azért csak tapogatózott előre, mert reménykedett, hogy egyszer talán csak mégis véget ér már ez a rengeteg erdő. De mikor éppen ezt gondolá, hirtelen eltűnt a föld lábai alól és Miska barátunk egy mély verembe pottyant.

„Igy is jól van,“ dörögé Miska. „Itt legalább pihenek és alszom reggelig. Majd ha megvirrad, kimászom.“

Szépen feje alá gyürte hát szűrét és aludni készült, midőn egyszerre beszédet hall egészen közletről. Ez a verem tudniillik még messze nyult tovább

a föld alá s egy rettenetes farkas lakott benne a feleségével és két kölykével. És épen ekkor így szólt a vén farkas:

„Ugy hallottam, mintha valaki beesett volna a verembe. Lesz mindjárt jó vacsora.“

Thjü! Megijedt erre Miska, fölugrott és szeretett volna gyorsan menekülni, de nem lehetett; oly mély volt a verem, hogy nem tudott kimászni. Egy pillanattal később a vén farkas már ott termett, megragadta és behurczolta a verem másik részébe s itt mindjárt hozzákészültek, hogy megölik és megsütik vacsorára. Szegény Miska nem adott volna egy vörös rézkrajczárt sem saját életeért, veszve volt minden. Láta, hogy az ellenállás hasztalan e fenevadak közt, de aztán ilyenformát gondolt:

„Ha nem birom erővel, majd győzöm szóval. Könyörögni fogok olyan szivszaggatóan, hogy bizonyosan meg-sajnálnak. Ha pedig ez sem használ, akkor szervusz neked, szép világ!“

Azután elkezdett könyörögni és siránkozni s oly meghatóan esdekelt, hogy a farkas feleségének végre csakugyan megesett a szive rajta és kérte urát, hogy kegyelmezzen ennek a szegény embernek; különben is olyan sóváány. hogy bizony nem volna jó pecsenye.

„No jól van, a te kedvedért megkegyelmezek neki,“ szólt a vén farkas. „De az emberek közé nem szabad többé visszamennie, mert elárulna minket. Ha életben akar maradni, akkor farkassá kell lennie és itt laknia veünk.“

„Nagyon szivesen,“ szólt Miska. „Inkább vagyok eleven farkas, mint megsütött szabólegény.“

A vén farkas tehát elővette a ládából egy régi bundáját s ebbe Miskát belevarrták. Épen jól illett reá, csak a pup nem akart beleférni s e miatt a mellén a bőr nem ért össze.

„Oh, ez nem baj,“ szólt Miska. „Én már láttam pupos farkast, annak is nyitva volt elől a bundája.“

Az öreg farkas belenyugodott és így Miskából farkas lett. Kötelességeit csakhamar megtanulta, tudott négy lábon járni, üvölteni, nyulat fogni s uj barátai teljesen meg voltak vele elégedve.

Igy éltek együtt szépecskén jó ideig. Egy napon kirándultak mindnyájan ele-delt keresni, de még nem igen messze jutottak, midőn egyszerre nagy vadásztársaságot pillantottak meg. A király járt erre vadászni s az öreg farkas gyorsan megfordult és menekült feleségével és fiaival, Miska pedig utánok, mert attól félt, hogy bundája miatt őt is igazi farkasnak nézik és megölik. Elrejtöztek tehát egy bokor mögé s itt az öreg farkas ezt sugta:

„Csak maradjatok csöndesen, nem lesz semmi bajunk. Ugy látom, vadászkutyákat nem hoztak, így pedig ránk nem találnak.“

Ugy is volt. A király és kísérete egészen közel a bokor mellett haladt el s nem is gyanítá, hogy itt rejtezik valami. Véletlenül azonban a király épen ekkor nagyott prüszentett és Miska barátunk, ki még nem felejté el az em-

berséges illedelmet, hangosan kiáltá a bokor mögül:

„Kedves egészségére kívánom!”

A király és a többi vadászok csodálkozva néztek körül s oda léptek a bokorhoz, honnan a hang hallatszott. Itt mindjárt megpillantották a farkasokat, lándsáikkal, nyilaikkal reájók támadtak s megölték, csak a vén farkas menekült meg. Miskát, ki legjobban elbujt, utoljára találták meg, de mikor löni akartak reá, a király elé ugrott és oly csodálatos mozdulatokat tett, hogy mindenki bámulva tekintett reá.

„Miféle állat ez?” szolt a király csodálkozva. „Soha sem láttam efféle vadat, de még hírét sem hallottam. Pupja van, akár a tevének,

BIBLIAI FELADVÁNY. Fejtsétek meg, mit ábrázol e rajz a szentírásból.

máskülönben pedig farkasnak látszik.“

„Oh, uram király, nem vagyok én farkas!” szolt meg ekkor Miska, „én becsületes szabólegény vagyok, Miska a nevem, csak tévedésből kerültem a farkasok közé.“

E szavak hallatára a király és kísérete hangos kacajra fakadt, mire Miska így szolt tovább:

„Akár nevetnek, akár nem, igazat beszélek. Csak vegyék le rólam ezt a szerencsétlen farkasbundát, majd meglátják.“

Egyik vadász elővette kését és fölhasítá a farkasbőrt s ime — kiugrott belőle Miska és mély bókkal üdvözlé a királyt. Bámulták persze nagyon s egész történetét el kellett mon-

dania a királynak, ki aztán így szólt hozzá:

„Hallod-e Miska, nagyon jól mulattam a dolgodon. Megtetesztél nekem s ha kedved van, jöjj hozzám palotámba s maradj nálam ezentul.“

Miskának persze nagyon tetszett az ajánlat és így a király palotájában volt ezentul lakása s nagy ur lett belőle, mert a király legfőbb udvari szabónak nevezte ki.

Ezalatt azonban a vén farkas, ki egyedül menekült meg, rettenetesen dühögött felesége és fiai halála miatt s boszút forralt az emberek ellen, de különösen Miska ellen, ki akkor fecsegése által elárulta rejteküket és így okozta halálukat. A vén ordas elhatározta, hogy véres boszút áll. Oly helyeken, hol gyakran jártak emberek az erdőben, lesbe állott és a kit egyszer megkaparított, azt kegyetlenül agyon marcangolta. Nem mult nap, hogy egy-két embert meg ne ölt volna s csakhamar az egész ország tele volt rémülettel és jajgatással a fenevad garázdálkodásai miatt. A vén farkas pedig így dörögött magában:

„Ez még mind nem elég, még több embert elpusztítok és addig épen nem nyugszom, míg azt a semmirevaló szabólegényt fogaim közé nem kapom; ő okozta feleségem és gyermekeim halálát, ezért halállal kell lakolnia.“

Egyszer aztán elment a vén farkas a királyi kastély felé s Miskához, ki épen az ablakban pipázgatott, így szólt:

„Hallod-e, te semmirevaló czérnarágó szabó, addig nem nyugszom,

míg téged meg nem öllek. Ugy vigyázz magadra!“

Miska erre megszeppent kissé s elmondta a királynak, mivel fenyegetőzik a farkas.

„De már ez mégis sok,“ szólt a király haragosan. „Egy ilyen dühös fenevad pusztítsa el népemet? Ezt nem tűrhetem, mert ha így sokáig tart, mind megessi alattvalóimat és akkor kinek leszek én királya? No megállj, te gonosz fenevad! Elfogatlak elevenen s szörnyű halállal fogsz kimulni.“

Azonnal kihirdetetté az országban, hogy a ki a farkast élve elfogja, az lesz első ember az országban, fiává fogadja és holta után ráhagyja koronáját. De hiába hirdetett még ilyen nagyszerű jutalmat is; senki sem mert szembeszállani a szörnyű fenevaddal s ez csak úgy ölte, pusztította az embereket, mint eddig.

Miska jó ideig lábát sem merte kitenni a patolából. Végre azonban megunta a dolgot s egy szép nyári napon kísétált a közeli mezőkre. Egyszerre ott termett mellette a farkas, nyakon csipte és elhurczolta az erdőbe, hol aztán szörnyű haraggal így szólt hozzá:

„Te gézenguz, tühegyező ollómeszter, most meghalsz! Te okoztad feleségem és fiaim halálát, ezért lakolnod kell.“

Szegény Miskának a foga is vaczogott rémületében s megint csak könyörgésre, azután alkudozásra adta magát.

„Kedves farkas barátom, ugyan ne izélj már no! Mi hasznod volna az én halálomból? Mondok én neked okosabbat. Ha nem bántasz, kieszközlöm a

királynál, hogy mindennap annyi bárányt kapsz, mennyit csak megbírsz enni.“

„Nem kell. Meg fogsz halni.“

„Nono, csak várj hát még egy kicsit. Lásd, én kieszközlöm a királynál, hogy fényes palotát épít számodra s ott meglesz minden, amit szemed - száád kíván . . .“

„Nem kell semmi, csak a te véred,“ szólt a farkas és már viczorítá reá fogait.

Ekkor Miskának furfangos gondolata támadt; hirtelen egészen nyugodtnak látszék és így szólt:

„No barátom, ha nem kell, amit kínáltam, akkor nem kapsz semmit és én sem félek tőled, mert ime, itt jönnek már a vadászok s megölnek tégedet.“

A farkas hátra nézett, hogy lássa, honnan jönnek a vadászok. Ekkor Miska hirtelen a farkas hátára ült és kezeivel befogta a fenevad szemeit, úgy hogy ez semmit sem látott és ijedtében azt sem tádta, mi történik vele. Futásnak indult, de nem látván semmit, nem tudta, merre fut; Miska pedig úgy fordította a farkas fejét, hogy a kastély felé kellett mennie s így szépen elvezette egy üres istálló ajtajáig. Itt Miska lábaira állt s engedte, hogy a farkas tovább szaladjon, — be az istállóba, melynek ajtaját aztán reácsukta.

„No, farkas barátom, most már lesz nemulass! Te akartál megenni engemet? Majd megesznek tégedet a varjak, mert akasztófára kerülsz.“

Rögtön jelenté a királynak, hogy a farkas el van fogva, még pedig elevenen. A király nagyon megörült s mikor megtudta, mily fortélyos módon

fogta el Miska a fenevadat, nagyon megdicsérte találékonyságát. A gonosz farkas megkapta, amit érdemelt: kivégeztetett s bőrével Miska kibélelte saját téli kabátját.

Az öreg király pedig beváltotta szavát, fiává fogadta Miskát és ráhagyta a koronát s Miska király még most is uralkodik valahol Meseországban, ha ugyan azóta már meg nem halt.

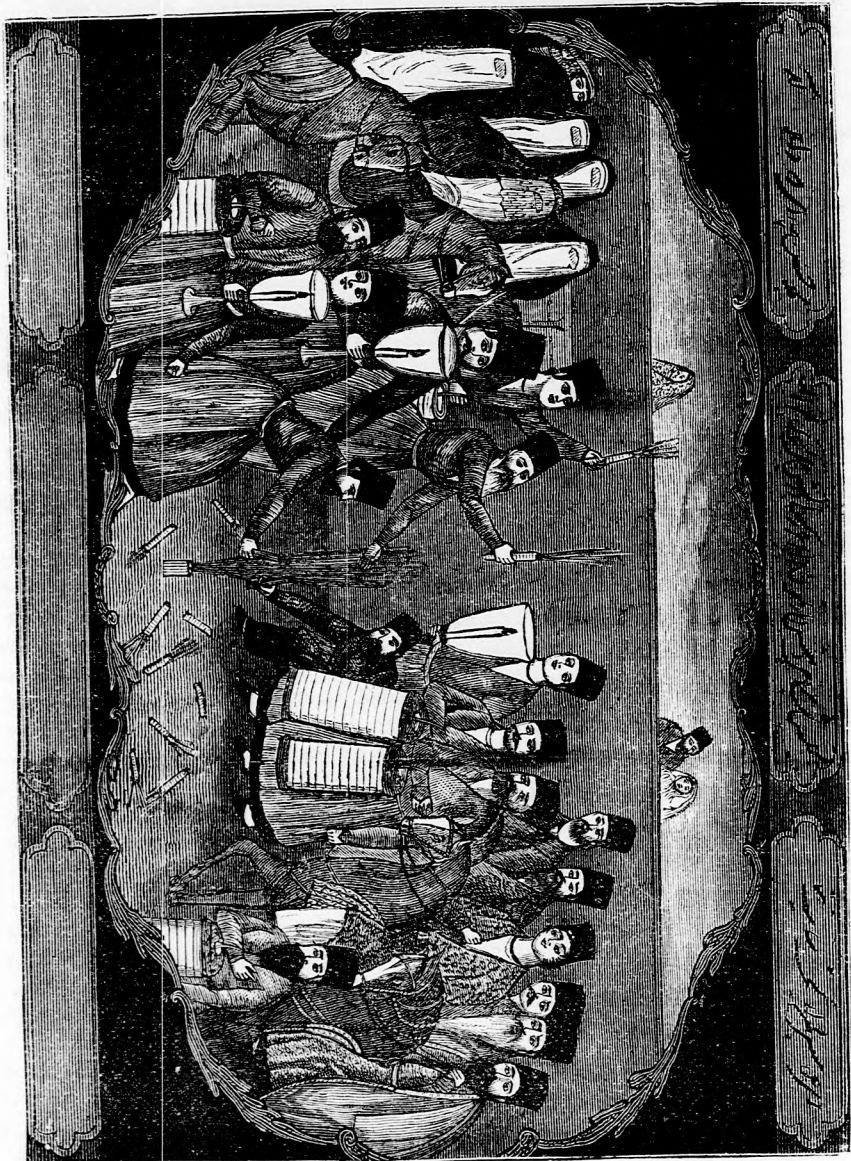
PERZSIAI KÉPEK.

(Képekkel a 244., 245., 252. és 253. lapokon.)

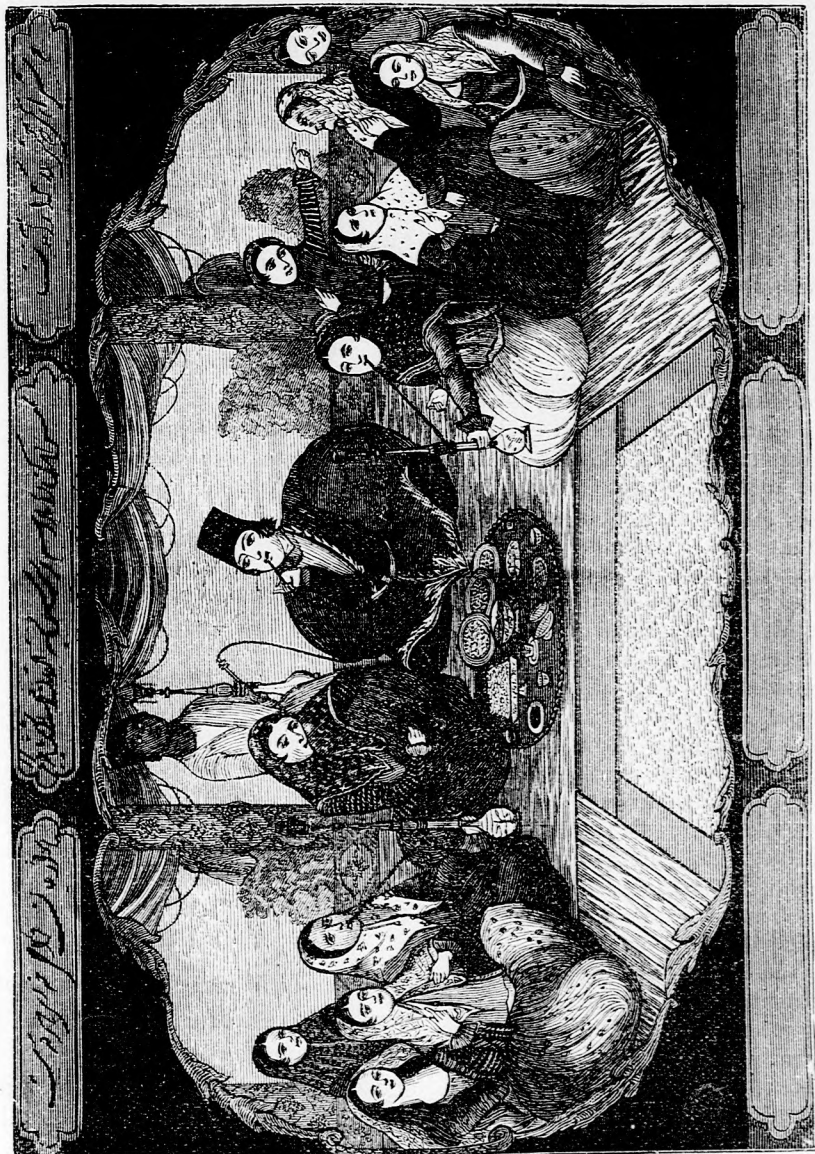
BESZÉLTÜNK már mindenféle idegen népről, japánról, kínairól, hinduról, szerecsenről, most hát szóljunk egyszer a perzsákról is. (Nézzétek meg Ázsia térképén Perzsiát)

A perzsa nép már a legrégebb ókorban, sok ezer esztendővel ezelőtt szerepelt, csak hogy az egészen más nép volt, mint a mostani. A hajdani perzsa birodalom a leghatalmasabbak közé tartozott s királyai hódítani jártak roppant hadseregeikkel; egyik királyuk pedig, Dárius, oly gazdagság hírében állott, hogy még most is emlegeti a példabeszéd „Dárius kincse“-t. A mostani perzsa nép csak árnyéka a réginek, szegény, gyöngé, miveletlen és lusta. Fejedelmük, kit ők „sah“-nak neveznek, zsarnoki hatalommal uralkodik s palotájában van sok arany, gyémánt és mindenféle drágaság, de a mellett mégis hiányzik minden, ami a kényelemhez szükséges és nálunk akár melyik jomódu polgár sem cserélne a perzsa főlséges ur lakásával. Aztán szurtos, piszkos minden, ami különben a perzsa nép általános rosz tulajdonsága; akik ott jártak, beszélnek, hogy nincsenek piszkosabb városok és emberek a világon.

(Folytatása a 254. lapon.)

PERZSA UTCZAI ÜNNEPÉLY. (Lásd a 251. l.)

VENDÉGSGÉG EGY PERZSA HÁZBAN. (Lásd a 251. l.)

(Folytatás a 251. laphoz.)

Tudományról sem sok szó lehet Perzsiában. A nép a mohamedán vallást követi s papjai, — az ulemák — a legtudósabb emberek, de bizony ezek sem sokat tudnak. Hogy mennyire haladtak a rajzolás művészetében, azt mai rajzainkból láthatjátok; ezek t. i. perzsa eredeti rajzok másolatai s a perzsa rajzoló ugyancsak furcsa alakokat pingált, mikor honfitársait különböző helyzetekben lerajzolta. E négy kép különféle jeleneteket ábrázol a perzsák életéből és szokásaiból.

Az egyikén egy női társaságot látunk, a másikon meg férfitársaságot; a perzsáknál, úgy mint minden mohamedán vallású népnél, a férfiak és a nők szigoruan elkülönített helyiségekben laknak s az asszonyokhoz férfiak nem mehetnek látogatóba, az utcán pedig a nők úgy elburkolják arcukat, hogy csak a szemük látszik ki. Így aztán a férfiak is, a nők is csak egymás közt mulatnak, mindig a földön ülve. Mert széket ők nem ismernek, hanem szőnyeget teritenek a földre s arra ülnek le keresztbe vetett lábakkal. Csak kivételképen valamely közel rokonnak szabad a nők termébe lépni, kit aztán itt hosszú száru pipával vendégelnek meg.

Ünnepélyes alkalmaknál, p. o. ha lakadalom van, nagy lármával, lóháton vonulnak végig az utcákon s a nők is, egészen eltakarván arcukat, lóra ülnek. Közben aztán tűzijátékkal mulatnak, rakétákat röppentenek föl s az egyik rajzon ezt akarta a perzsa művész feltüntetni; de bizony ha én itt meg nem mondanám, aligha ráismerne valaki abból a rajzból arra, hogy azok az emberek ott rakétákat eregetnek föl. — Azok a karczolások, melyek a képeken fölül láthatók, perzsa nyelven tudatják, mit jelent a kép, — persze csak annak, a ki olvasni tudja.

EGY KIS ARCZKÉP.

(Képpel a ezimlapon.)

Kicsi keret, aranyos,
Ugyan ki van benne?
Édes, kedves, jó anyám,
Adjad a kezembe!

Szép urfi mosolyg felém
Az arany rámábul;
Nézd csak, nézd csak kis anyám,
Az urfi rám bámul.

Mi dolog ez? No már, no!
Ejnye biz e fura...
Hisz ez az én kis bátyám,
Hiszen ez a Gyula!..“

„Persze hogy az!“ — így felel
Paulácska mamája.
Éve már hogy távozott
A főiskolába.

Ott vétette le magát
S neved ünnepére.
Mely ma derült föl reánk,
A kép haza ére.

Persze, hogy kis bátyád ez,
Itthon lesz tavasszal.
Borítsuk el gyermekem
Forró csókjainkkal.

Mikor aztán haza jő
Lesz akkor hadd el hadd!..
Csókjainkban főrösszük
Eredetijét majd.

A jövő, ezt követő számban fognak közölni a talányok megfejtése, megfejtőinek neve és Forgó bácsi postája. A ki tehát késedelemben van a megfejtéssel, siesse-nek, hogy ne az utólagosok sorába kerüljenek.

F. b.

SZÁNKÁZÁS.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Dallama Kohányi bácsitól.

Vidoran.

Mily sza - po - rán sur - ran a szán! Ülj be - le.

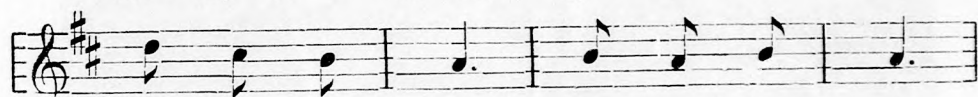
ülj, u - czu re - pülj! Kis Ti - ni - ke, völgy - be ve -

le! Szól Gyula: „én le - szek ám csak a ló

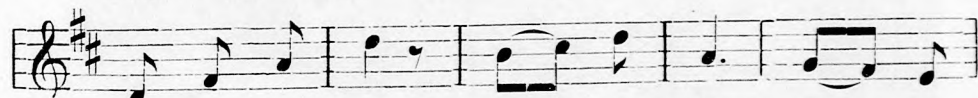
Tin - ka, u - tas te; gyi - hó. te, ha - hó!”

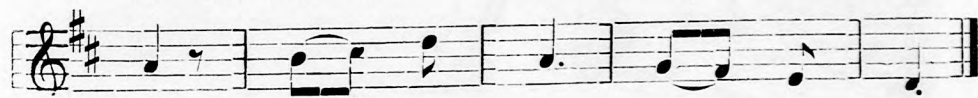
Sí - kos a hó, Fuss, Gyula, nó,

Fel - bu - kom, oh! „Csitt te bo - hó,

Ha bu - kol, is, Pu - ha pár - na a

hó, Pu - ha pár - na a hó.

RÉGI VITÉZ. (Lásd a 246. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.